

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΙΕΡΙΣΣΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Αρ. Πρωτ.: 742

Έν Αρναία τῇ 7^η Δεκεμβρίου 2013

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

(ὕπ' ἀριθμ. 9)

Πρός

Τόν Ἱερό Κληῖρο,

Τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες

καί τόν φιλόχριστο Λαό τῆς καθ' ἡμᾶς Θεοσώστου Μητροπόλεως

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Σήμανε ἡ γλυκόλαλη καμπάνα τῆς Ἐκκλησιᾶς γιά νά μηνύση Χριστούγεννα, γιά νά κηρύξη τήν ἔνσαρκη παρουσία τοῦ Θεοῦ στή χώρα τῶν βροτῶν, στή γῆ μας. Καί ἰδού, βλέπουμε μέ τά μάτια μας τόν Θεό τήν ὥρα τούτη τήν εὐλογημένη νήπιο στήν ἀγκαλιά τῆς Παρθένου, στήν ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας, τῆς αἰώνια παρατεινομένης Θεοτόκου, πού αὐθεντικά βεβαιώνει τόν κόσμο: «**Ὁ Πατήρ**

εὐδόκησε· ὁ Λόγος σαρκώθηκε καὶ ἡ Παρθένος ἐγέννησε τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεό ...» (Αἵνοι Χριστουγέννων).

Σκιρτοῦν μαζί μέ τῆς κτίσεως τά ὄρη τά φυλλοκάρδια μας καί μέσα ἀπ' τή νύχτα τήν ἀσέληνη τῆς καταδίκης καί αὐτοεξορίας μας ἀπ' τήν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα στήν «ξένη» χώρα τῆς ὑλοφροσύνης καί κόλασής μας, προσμένοντας τό μοναδικό γεγονός, τήν ἔλευση τοῦ ἀναμενόμενου Κυρίου, τό ρόδισμα τῆς «ἐξ ὕψους Ἀνατολῆς», βοοῦμε: *«Ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ».*

Κι ἐνῶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Νηπίου τῆς Βηθλεέμ, *«Ναί ἔρχομαι ταχύ»* (Ἀποκ. κβ', 20), ἀπρόσμενα σάν δημιουργικός σεισμός δονεῖ τήν ὑπαρξή μας, τά χεῖλη Τοῦ ψάλλουν: *«Αὐτός εἶναι ὁ Θεός μας, καί ἐκτός ἀπ' Αὐτόν ἄλλος δέν ὑπάρχει. Αὐτός, πού γεννήθηκε ἀπό παρθένο καί συναναστράφηκε τούς ἀνθρώπους. Σέ Φάτνη φτωχική βλέπουμε τόν Μονογενῆ Υἱό τοῦ Θεοῦ ὡς ἄνθρωπο, καί τυλιγμένο στά σπάργανα τόν Κύριο τῆς δόξης. Ὁ ἀστέρας δίνει μήνυμα στούς Μάγους νά ἔλθουν νά Τόν προσκυνήσουν. Κι ἐμεῖς ψάλλουμε μελωδικά: Παναγία Τριάς, σῶσε τίς ψυχές μας»* (Ἰδιόμελο τῆς Γ' Ὁρας τῶν Χριστουγέννων).

Ἀδελφοί μου, μύρισε Χριστούγεννα, μιά ἄλλη εὐωδία μέσα στή σταχτόχρωμη κι ἀπελπισμένη ἐν πολλοῖς καθημερινότητά μας. Τί σημαίνει Χριστούγεννα; Ἀπλά, Χριστούγεννα εἶναι ἡ Θεοφανεία, ἡ φανέρωση τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας, τό συναπάντημα καί συνταίριασμα μας μέ τόν Θεό στόν κόσμο, ἡ πραγματική εἴσοδος Του στήν οἰκουμένη. Εἴσοδος τοῦ Θεοῦ μέσα στή δική μας ἀνθρώπινη πραγματικότητα καί ἱστορία, μέσα στό εἶναι καί στή ζωή μας. Ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος τό ἐρμηνεύει ἐξαίσια: *«Ὁ Θεός φανρώθηκε σαρκωμένος, πιστοποιήθηκε κι ἀπεδείχθη ἀληθινός Μεσσίας διά τοῦ Πνεύματος, ἔγινε ὁρατός στούς ἀγγέλους, κηρύχθηκε μεταξύ τῶν ἐθνικῶν, πιστεύθηκε στόν κόσμο ὡς Θεάνθρωπος, ἀναλήφθηκε μέ δόξα»* (Α' Τιμ. γ', 16). Κι ὁ ἱερός Χρυσόστομος συμπληρώνει: *«Ὁ Χριστός στή Γραφή λέγεται ὁδός, γιά νά μάθης ὅτι μέσω Αὐτοῦ ἀναβαίνουμε στόν Πατέρα»!*

Ὁ Θεός, λοιπόν, δίπλα στόν ἀνθρώπινο πόνο, στό ἀνθρώπινο δάκρυ, δίπλα στήν ἀνθρώπινη ἀπελπισία κι ἀντάρα, δίπλα στό ἀνθρώπινο κλάμα καί τή χαρά! Ὁ κόσμος γιορτάζει τό Εὐαγγέλιό Του, τή χαρμόσυνη ἀγγελία τῆς Θεοενσαρκώσεως, τῆς Θεανθρωποποιήσεως τοῦ Χριστοῦ μας. Καταλαβαίνεις; Ὁ Θεός Λόγος παίρνει σῶμα, ὁ Ἄναρχος ἀρχίζει μιά νέα δική Του ὑπαρξή ἀνθρώπινη, ἡ ἀκριβέστερα Θεανθρώπινη. Ἡ θεία Του ζωή γίνεται τώρα, ὧ τοῦ θαύματος, θεανθρώπινη ζωή, ζωή ἀντάμα καί ταυτόχρονα καί Θεοῦ καί ἀνθρώπου σέ μιά ὑποστατική ἔνωση καί ἐνότητα. Ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος, προσλαμβάνει τήν ἀνθρώπινη φύση καί τήν

καθιστᾶ μέτοχο τῆς δικῆς Του Θείας Φύσεως, ενώνοντας ασύγχητα κι αδιαίρετα κι ἄτρεπτα τίς δύο φύσεις σέ μιά ἐνική ὕπαρξη, σ' ἓνα πρόσωπο. Αὐτό τό ἓνα Πρόσωπο εἶναι ὁ Ἐνσαρκος Λόγος, τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος «ἐν σαρκί», ὁ Υἱός ὁ Μονογενής τοῦ Πατρός, πού ἔγινε σάρκα, πού ἔγινε καί ὕλη. Εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ Χριστός τοῦ Θεοῦ.

Βλέπεις τόν Χριστό ἀπόψε;

Βλέπεις τόν Θεό μέ τά μάτια σου!

Βλέπεις τόν Χριστός ἀπόψε;

Βλέπεις μαζί καί τόν ἀναπλασμένο Ἄνθρωπο μέ τά μάτια σου!

Ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος θεολογεῖ σάν χρυσήλατη σάλπιγγα: *«Ὁ Θεός πού στή ζωή τοῦ Ἰησοῦ ἔγινε ἄνθρωπος παίρνει καί δανεῖζεται ὅλη τήν ὕπαρξή μας, ἀτομική καί κοινωνική καί τήν καθαγιάζει καί κάνει καινούργιο ὄχι μόνο τόν καθένα ἀπό μᾶς χωριστά, ἀλλά καί τίς σχέσεις μας μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους καί τήν ἀνθρωπότητα κτίση στό σύνολό της».*

Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; Ὅτι ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε ὄχι μόνο ἀπό χῶμα-ὕλη καί *«κατ' εἰκόνα»* Θεοῦ, ἀλλά καί *«καθ' ὁμοίωσιν»* Θεοῦ (Γεν. α', 26). Πλάστηκε ἔτσι γιά νά μετάσχη ἐλεύθερα, ἐκούσια στήν ἐλευθερία τῆς ζωῆς πού χαρακτηρίζει τόν Θεό, δηλαδή νά μετάσχη τοῦ Παραδείσου, δηλαδή νά μετάσχη στήν αἰώνια ζωή, τήν ἀδέσμευτη ἀπό περιορισμούς. Αὐτή τή μεγαλειώδη δυνατότητα ἀπολάκτισε, ἀρνήθηκε νά πραγματοποιήσῃ ὁ πρῶτος Ἀδάμ. Λοιπόν, παρεμβαίνει ὁ Θεός στήν ἱστορία, ὄχι γιά νά ἐπιβάλλῃ στόν ἄνθρωπο νά ὁμοιωθῇ μαζί Του, ἀλλά γιά νά ὁμοιωθῇ ὁ ἴδιος μέ τόν ἄνθρωπο, προσφέροντας ἔτσι στήν ἀνθρώπινη φύση τή δυνατότητα νά ἐνωθῇ ἀδιάσπαστα μέ τήν Θεότητα, ἀκραῖο καί μέγα ἐπίτευγμα-δῶρο, ἀνέφικτο καί γιά τόν προπρωτικό ἄνθρωπο. Τοῦτο τό *«σεσιγημένο»* μυστήριο τοῦ Θεοῦ πού καί οἱ ἅγιοι ἄγγελοι ἀκόμα δέν γνώριζαν, ὑλοποιήθηκε στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή στό μυστήριο τῆς σαρκώσεως καί τοῦ Χριστοῦ καί τῆς σωτηρίας πού πραγματοποιήθηκε στό Πρόσωπό Του, *«πού εἶχε μέν προγνωσθῆ ἀπό τόν Θεό πρὶν ἀκόμα νά δημιουργηθῆ ὁ κόσμος, φανερώθηκε δέ μέ τήν ἐνανθρώπησή Του, τούς τελευταίους τούτους καιρούς»*, κατά τόν Ἀπόστολο Πέτρο (Α' Πέτρ. α', 20).

Πρόκειται γιά τήν ἱστορία τῆς θείας συγκαταβάσεως: τῆς καταβάσεως τοῦ Θεοῦ πρὸς τούς ἀνθρώπους, καί τῆς ἀνθρωπίνης ἀνυψώσεως στή δόξα τῆς θεώσεως: τῆς ἀναβάσεως τοῦ ἀνθρώπου στόν Θεό, κατά τόν ὄσιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή. Αὐτό πού ἀρνήθηκε ὁ πρῶτος Ἀδάμ, νά πραγματοποιήσῃ δηλαδή τή ζωή μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς ὡς κοινωνία ἀγάπης κι αὐθυπερβάσεως, διαστρέφοντάς

την σέ ένστικτώδη επιβίωση, σέ αὐτονομημένη φυσική αὐθυπαρξία, σέ πορεία καί τρόπο θανάτου, ἔρχεται καί θεραπεύει ὁ δεύτερος Ἀδάμ, ὁ Χριστός. Ἐνώνει στό Πρόσωπό Του τήν ὄλη Θεότητα μέ τήν ὄλη ἀνθρωπότητα. Κάθε ἰδίωμα, κάθε ἐνέργεια τῆς καθολικῆς ἀνθρώπινης φύσεως προσλαμβάνεται ἀπό τόν Χριστό· τίποτε τό ἀνθρώπινο δέν μένει ἔξω ἀπ' αὐτή τήν πρόσληψη. Συνάμα, σαρκωμένος ὁ Θεός δέν ἐκβιάζει τήν ἀνθρώπινη φύση, δέν τήν χρησιμοποιεῖ σάν οὐδέτερο ὑλικό γιά νά πραγματοποιήσῃ τή βουλή Του. Παίρνει τή συγκατάβαση τῆς ἀνθρώπινης φύσεως ἀπ' τήν αὐτοπροσφορά τῆς Θεοτόκου, μ' ἐκεῖνο τό περίφημο *«ἰδοῦ ἢ δούλη Κυρίου»* (Λουκ. α', 38) καί τήν ἐνώνει μέ τόν Θεό, μέ τό πρόσωπό Του, γιά νά μετάσῃ αὐτή, μέσα ἀπ' τή θέληση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, στή ζωή τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, μέ τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο μαζί, ζώντας τή χαρά τῆς γέννας τοῦ Χριστοῦ τούτη τήν ὥρα, ἄς κραυγάζουμε εἰλικρινά: *«Αὐτό εἶναι γιά μᾶς τό νόημα τούτου τοῦ πανηγυριοῦ καί αὐτό γιορτάζουμε σήμερα: τήν κατάβαση καί τόν ἐρχομό τοῦ Θεοῦ πρός τούς ἀνθρώπους γιά νά ἀνεβοῦμε νά κατοικήσουμε κοντά στόν Θεό ἢ γιά νά ἐπανέλθουμε – διότι ἔτσι νομίζω ὅτι εἶναι σωστότερο νά εἰπωθῇ –, γιά νά ἐνδυθοῦμε τόν νέο ἄνθρωπο, ἀφοῦ ἐγκαταλείψουμε τόν παλαιό. Κι ὅπως ἔχουμε πεθάνει μαζί μέ τόν Ἀδάμ, ἔτσι ἄς ζήσουμε μαζί μέ τόν Χριστό, ἄς γεννηθοῦμε μαζί Του, ἄς σταυρωθοῦμε καί ἄς ταφοῦμε μαζί Του, γιά νά ἀναστηθοῦμε μέ τήν Ἀνάστασή Του».*

Καλά Χριστούγεννα, Χριστούγεννα μέ Χριστό κι εὐλογημένα!

Σᾶς ἀσπάζομαι ἐν Χριστῷ τεχθέντι καί δι' ἡμᾶς νηπιάσαντι.

Χριστούγεννα 2013

Ὁ Ἐπίσκοπος καί πνευματικός σας πατέρας

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Σημείωσις: *Νά ἀναγνωσθῇ ἐπ' Ἐκκλησίαις κατά τήν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων, μετά τό Κοινωνικόν.*